

Zaroka črnogorskega prestolonaslednika Danila.

Dalmatinski list »Jedinstvo« ni vesel zaroke črnogorskega prestolonaslednika Danila z nemško princezino Juto, hčerjo velikega vojvode meklenburško-strelškega. Največ zla je došlo Balkanu od tuje ženske roke. Za Hohencolerci, Koburžani, Batenberžani še zdaj — Meklenburžani! Da je meklenburška Juta v Petrogradu, bi mogla postati čisto ruska Feodorovna, ali na Cetinju težko postane kdaj Črnogorka. Proslota nam dokazuje, da ni balkanskim državam nič bolj nevarnega od »tuje gospode«.

Dopisi.

Izpod Radla. (Marenberska posojilnica.) Premeščenje marenberskega notarja M. Kocbeka v Konjice je nekaterim — ne vsem — marenberskim velenemcem napravilo nekako veselje in začelo se je marsikaj govoriti o tukajšnji posojilnici. Med drugim tudi, da bode baje ista zdaj izginila. Toda vrli slovenski možje, ne bojte se takega praznega strašila, na tako kvantanje se ne ozirajte, to puhlo govorčenje ni več vredno nego lanski sneg. Akoravno smo bili zelo iznenadjeni in presenečeni vsi tukajšnji Slovenci, slišavši, da nas blagi g. notar Martin Kocbek zapusti, vendar tudi to vemo, da on posojilnice ne bo odnesel. Kakor je bila dozda, tako bo tudi ostala. Gospodu notarju pa želimo na prihodnjem mestu več radosti in veselja, kakor ga je našel tukaj v Marenbergu. Mnogo koristnega je storil tukaj med nami za naš mili narod, kar bo vedno zapisano v zgodovini dravske doline. Z njegovim prihodom v Marenberg se je ustanovila posojilnica, najimunitnejša podlaga k razvitku raznih naprav, ki branijo Nemcem zidati most od Radla na Veliko Kapo čez Pohorje proti Adriji. S pomočjo posojilnice se je kupila hiša, v kateri imajo zdaj Slovenci svojo gostilno in kjer se tudi dobro in izvrstno razvija konzumno društvo. Kar pa je največje vrednosti, kupila se je malo pred odhodom g. notarja grajščina na Muti za slovensko-nemško ali utrakvistično šolo, da se bo rešilo slovenskih otrok, kolikor se da. Naj spremlja sreča vrlega narodnjaka mnoga leta v lepih Konjicah!

Iz celjske okolice. (Po zmagi v Veliki Pirešici.) V številki 12. »Slov. Gosp.« se je poročalo, da je pri občinskih volitvah 16. in 17. marca t. l. sijajno prodrla krščansko-narodna stranka, posilinemška popolnoma

pogorela. Priljubljeni nam »Slov. Gospodar«, naznani še vsem Slovencem, da so pri omenjeni volitvi vrgli krščanski narodnjaki vse pristaše Vrvegeve stranke in vseh treh razredih tako imenitno, kakor še do zdaj nikdar ne; pomnili si bodo vse žive dni. Za red in mir sta skrbela dva orožnika iz Žalca, da naši posilinemci po izgledu celjskih bratcev, niso mogli rogoviliti ter krščansko narodnih volilcev s svojimi grdimi jeziki napadati ali pa celo redno volitev motiti. In peklo jih je, da so si pošteni Slovenci le za nemirneže in neke dobro znane suroveže preskrbeli orožnikov! Kar od jeze so se penili, slutivši svoj polom, ter se na tihem kje za plotom ali hišnim voglom smrtnobledi pogovarjali rekoč: »hudič, hudič, smo že »weg!«

Pač zares, »weg« so, kajti značajni Slovenci so vse pristaše Vrvegeve stranke iz poprejšnjega občinskega zastopa izbacili ter dali občinskemu odboru novo, narodno lice.

Med pogorelci je seveda tudi poprejšnji župan Franc Rehar, veliki Nemec in znani prijatelj vseh posilinemcev; gotovo ga zdaj omiljujejo, ker je s svojimi starimi tovariši popolnoma propadel ter občinske vaje tudi za zmirom izgubil. Želeli so si novih volitev, dobili so jih, dobili pa tudi po hrbtu, da ne bodo nikdar pozabili!

Novoizvoljeni odborniki v III. razr. so pa sledeči gospodje: J. Kunej, F. Roblek, J. Voh, I. Tržan, B. Krajnc, M. Ocvirk, J. Pernovšek, J. Polak. Namestniki: F. Uranjek, J. Veber, M. Novak, J. Antloga. V II. razredu J. Košar, F. Tkavc, J. Cvikl, V. Verdev, M. Hriberšak, Gregor Lipovšek, Jernej Stefančič, A. Rančigaj. Namestniki: S. Kos, B. Pečnik, M. Toman, J. Pernovšek. V I. razredu M. Rotnik, M. Lednik, T. Kos, A. Podpečan, Fr. Vernev, Fr. Veršnik, P. Toman, M. Semečnik, Namestniki: M. Šuperger, J. Sredenšek, J. Doler, A. Knez.

Ob enem se tudi naznanja, da se je spoštovani kmet Jernej Štefančič 5. aprila soglasno županom izvolil in še isti dan vsprejel od navzočega c. kr. volilnega komisarja občinsko predstojništvo. Novi župan je mož mirnega značaja ter poštenega in narodnega srca in kar je pa največ vredno, tudi veren katoličan. Da je novi občinski zastop v dobre roke prišel, sta mu najzanesljivša poroka č. g. župnika iz Zgornje Ponikve in Galicije z vrlim narodnjakom g. F. Roblekom, veleposestnikom iz Žalca, kateri bodo v zvezi s svojimi, krščansko-narodnimi tovariši, njim od volilcev dano zaupanje v popolni meri opravičili v blagor občine ter v čast Slovincem.

Iz Rima. V nedeljo dne 16. t. m. je bil sv. oče v cerkvi sv. Petra navzoč pri sv. maši. Ker so razni framasonski listi pri našli lažnjiva poročila o shujšanju njegove bolezni, se je hotel enkrat ljudstvu pokazati v dokaz, da ni tako slab. 50.000 vstopnic se je pri tej priliki izdalo. Cerkev je bila natlačeno polna, ker je bil velik del za ljudstvo nepristopen. Slovesnost je bila napovedana za deseto uro. Vse je željno pričakovalo videti devetdesetletnega sv. očeta. Kolikorkrat se je odgrnilo zagrinjalo, odkoder so imeli prinesiti sv. očeta, vsakokrat je zagnala željna množica velikanski hrup misleča, zdaj in zdaj zagledati papeža. A še le ob pol enajstih se razstavijo papeževi vojaki, potem pridejo kardinali in drugi cerkveni dostojanstveniki in proti trideset na najst se zagrinjalo odstrani in sv. oče se prikaže željno pričakujoči množici. Navdušenja, ki je spremljalo sv. očeta, blagoslovilajočega na desno in levo, mi ni mogoče popisati. Kakor iz enega grla ga pozdravijo množice z veselim klicem: »Živel papež, kralj rimski, živel naš pastir!« Slovesna sv. maša je trajala do polu jedne, potem je podelil sv. oče slovesno blagoslov izpred altarja sv. apostolov. V Vatikan se vračajočemu so doneli še gromovitejši slavaklici nasproti. Predno ga odnesejo izpred množice in zagrnejo zastor, se še enkrat veselo, navdušeno in gibčno ozre po pozdravljajoči množici. Marsikteremu se je izpolnila zadnja nedeljo najprišrčnejša želja, videti sv. očeta. Mnogo jih je čakalo na to priliko že nad 2 meseca.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Mil. knez in škof) bodo v nedeljo dne 30. aprila otvorili razstavo cerkvene oprave v bogoslovnici. — Prihodnjo nedeljo dne 7. maja bodo v stolnici blagoslovili krasno šolsko zastavo tukajšnjega učiteljskega, ki jo daroval vlč. g. profesor Fr. Janežič v spomin svojega mnogoletnega delovanja na tem zavodu.

(Spremembe na tukajšnji gimnaziji.) Dr. Peter Stornik se je preselil v Gradec ter prevzel preteklo soboto posle šolskega nadzornika za štajarske in koroške srednje šole. Službo ravnatelja na tukaj. gimnaziji opravlja začasno starosta profsorskega osebja gospod profesor Ivan Majciger.

(Imenovanje.) Finančni minister dr. Kaizl je imenoval davkarje Fr. Jeršeta, A. Spotka in S. Kocbeka naddavkarjem v službenem

Zdaj pa lahko verjamete, da smo romarji tudi iz tega uzroka bili razburjeni, ko smo se bližali sveti deželi in smo tudi Boga za srečno izkrcanje prosili; in zares nam je bila sreča mila: morje je bilo izvanredno mirno. Vstavili smo se kake četrte ure pred Jafu na morju in brž nas je obdajalo mnogo čolničev s krepkimi, arabskimi veslarji, ki so že bili davno opazili naš prihod; zato se je ladija kar začela prazniti, kakor odteka vino iz ravnokar nastavljenega polnega soda; ker oseba za osebo stopala je navzdol po stopnicah, (ki vise na ladijini steni), in takorekoč kapala s parnika v pripravljene čolne, v vsakega po 15—20 oseb. Vedeli smo vsi za nevarnost, ki nas je čakala pri tej vožnji in zato je bilo na čolnu vse tiho; le veslarji so nekako čudno peli, vpili; zdelo se nam je, kakor bi molili turške litanije: najprej je namreč njihov poveljnik zakričal, potem pa vsi drugi kakor z enim glasom za njim. Ko se pa približamo tistim nevarnim pečinam, utihnejo Arabci na mah, zastavijo še enkrat silno močno svoja vesla, a hitro potem jih visoko nad vodo vzdignejo in — huš — gladko jo smuknemo skoz nevarno sotesko — rešeni smo! Vsi smo se srečno pripeljali v Jafu, dasi so seveda nekteri straha dovolj prestali; ako je namreč morje burno, se večkrat zgodi, da zgrabi ravno v tisti ožini mogočen morski

val čolnič, ga verže ob skalo in zdrobi ali vsaj tako nagne, da vsi popadajo v morje; predlanskim (1897) sta se dva oo. frančiškana na tem mestu potopila in v zimi istega leta je neka Avstrijanka ravno tam zgubila dvoje svojih otrok, ker vseh 13 oseb je bilo iz čolna vrglo; odrasli so na breg splavali in se rešili, otroci so se pa potopili. — Prerok Jonas se je pa tu tako varno vozil — v ribjem trebuhu; ako bi jaz bil zagledal kako veliko ribo, bil bi jo tudi rajši naprosil, da bi me — ne požrla, (to bi bilo preveč), ampak na svoj hrbet vzela in do suhe zemlje ponesla; rad bi ji bil za to prijaznost dal kak — bakšiš!

Poslanci smrti.

(Poslovenila Katarina Čretnik.)

Pred davnim časom je potoval nek velikan po široki cesti; kar mu pride nenadoma nek popolnoma tuj človek nasproti in pravi: »Stoj, nobene stopinje dalje!«

»Kaj?« vpraša velikan, »ti malenkost, ki te lahko zdrobim z eno roko, ti hočeš meni pot ustaviti? kdo si ti, ki se predrzneš tako ošabno govoriti?«

»Jaz sem smrt,« odgovori mu; »meni se ne more ustavljati nikdo in tudi če si trden in močan, se moraš mojemu povelju pokoriti.«

Velikan se začne jeziti in s smrtjo prepirati; trajal je precej dolg in hud boj, naposled zmaga velikan, ko vdari smrt s pestjo tako močno, da obleži za kamenom. Velikan gre svojo pot naprej, in smrt leži tukaj brez moči, ter ne more nikamor.

»Kaj bode iz tega?« misli si, »ako za vedno tukaj obležim? Umrl ne bo nihče več na svetu in ljudi bode kmalu toliko, da ne bode mogel niti drug poleg drugega stati.«

Med tem pride mlad fant po cesti, zdrav in vesel, poje si pesmico in se ozira semtertja. Ko zagleda onemoglega človeka ob cesti ležati, gre prijazno k njemu, ga vzdigne in mu da iz steklenice, ki jo je imel pri sebi, nekoliko okrepčilne pijače in počaka tako dolgo, da se okrepi.

»Ali veš,« vpraša ga tujec, ko nekoliko oživi, »kdo da sem jaz in komu si zopet pomagal na noge?«

»Ne,« odgovori mladenič, »ne poznam te.«

»Smrt sem,« nadaljuje zopet, »ne prizanesem nobenemu človeku in tudi s teboj ne morem narediti izjeme; da pa spoznaš mojo hvaležnost, ti obljubim, da ne pridem po te kar tako, da bi ne bil pripravljen, ampak pošljem ti prej svoje poslance, ki ti bodo naznanili, da sem že blizu, in potem pridem še le jaz po te in te ločim od tega sveta.«